

# ПЕРЕВЕРТНІ ЦЕБЕВЕВЕРТНІ ЗІ СПЕЦБОЇВОК

Про злодіяння спецгрупи Сафата на теренах нашого району у другій половині сорокових років минулого століття мовлено-перемовлено стільки, що якби усі спогади зібрати докупи, то мали б об'ємну книгу страхів. Під виглядом бандерівців ці перевертні коїли страшні злочини, які закарбувалися у генетичній пам'яті земляків. Настав час і про криваві оргії бандитів дізнався весь світ. Тривожить оте страшне лихоліття і жителя Підбрусеня Василя Григоровича Олефіра. Йому важко зібратися з думками, бо сльози накочуються одна на одну. Однак 81-річний чоловік поволі розповідав про трагічні події. Доповнювала його дружина Ольга Григорівна (див. фото).

Сталося це в 1946 році. Василь Григорович після трьох років підневільної праці у «Германії» служив в армії. Звісно, подумки солдат часто навідувався в рідну хату, із якої його у 1942 році вивезли на примусові роботи у Німеччину фашистські заброди. Але і в страшному сні йому не наснилися жахи, які чинилися у рідній стороні. Перебуваючи далеко від домівки, Василь Олефір одержав зашифрований лист від рідних. У ньому, зокрема, йшлося про те, що «набігли вовки з лісу і сильно покусали сестру Олю. Навряд чи їй вдасться вижити».

Василь зрозумів: із сестрою сталася якась біда, але не міг втямити, що саме. Він не думав і не гадав, які братовбивчі езекуції практикували мерзотники і пройдисвіти зі спецбоївок. Коли повернувся додому в 49-му році, то про це розповіла йому сама Оля.

У грудні 1946 року молодь села відзначала свято Андрія. Жартували хлопці і дівчата, веселилися і навіть гадки не мали, які страхіття згодом доведеться пережити через сільську забаву. Серед молоді була 17-річна Ольга Олефір, і саме їй довелося тримати іспит на громадську зрілість і мужність.

Спочатку на «розмову» недолюдки виволокли з хати батька. Знущалися над чоловіком як хотіли. Згодом настала черга доньки. Варвари зв'язали дівчину і піддали таким тортурам, що і нині волосся на голові дибки стає.

Дівчина впізнала катюгу Сафата, бо жив у сусідньому селі.

- Дядьку Сафат, - благала вона, - не мучте мене, дайте води напитися!

Однак на її прохання озвірили кат не реагував, а замість води підніс їй кружку з керосином. Познущалися бандити над Ольгою Олефір лише тому, що вона не назвала прізвиська українських повстанців, котрі були на святкуванні Андрія. Ніці перевертні тортурами намагалися задумити патріотичні пориви українців у боротьбі за самостійну державу. Ці звірі у людській подобі сіяли страх, проливали ріки крові, вбивали мирних людей, а переводили «стрілки» за свої злодіяння на істинних патріотів-українців. Однак шило із мішка з політичними провокаціями вилізло і тепер «відмитися» не вдасться нікому...

Уже у післявоєнний час Василь Олефір їхав потягом у санаторій в Одесу. Разом із ним у купе у південну Пальміру прямували троє військових: два підполковники і майор.

- Откуда? - запитав офіцер Василя Григоровича.

- Із Ровенської області, - неквапом відповів наш земляк.

- Із якого району? - допитувався попутник.

- Із Демидівського! - вгамував його цікавість підбрусенець.

- А Пащиху, Каменярку, Адамовку знаєш? - виявив неабияке знання нашої місцевості військовий. Згодом додав:

- Там у Никити, под лесом, мне давали кушать. Тогда бандеровцев мы уничтожили.

У вагоні Василь Григорович не зорієнтувався у подіях, про які йшла мова. Уже вдома батько просвітив сина, як у 1944 році в селі біля хати Семерешка, де розташувався штаб повстанців, убили сотенного УПА. Очевидно, це справа рук тих «майорів», котрі з роками дослужилися до високих чинів, а в 40-х роках ХХ століття чинили свої темні справи у нашому краї: цькували сусіда на сусіда, роздмухували братовбивчий конфлікт і стригли на ньому політичні дивіденти. На шастя, настав час, і тих «сафатів» вивели на чисту воду. Люди чітко усвідомили, хто під маркою УПА залякував людей і чинив страхіття на наших теренах.

